

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/ Figuerola, 28 - baixos. (17.001). Girona. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261
Servei de Telefax: Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04

Gerent

Jordi Bosch i Roura
Director Editorial
Dalmau Codina i Boada
Director
Enric Matarrodona i Puigdemont
Cap de Redacció
Joan Vall i Clara

Caps d'àrea

Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont

Edició diària

Tura Soler (Girona), Xavier Sala (Economia), Antoni Dalmau (Política),
Joan Poyano (Comarques), Josep Martínoy (Catalunya, Espanya i Món), Jordi Camps (Esports),
Joan Ventura (Cultura i Espectacles), Jordi Grau (Punt Divers), Dani Vivern (Arxiu),
Fermí Sidera (Correcció), Angel Madria (Maquetació) i Joan Castro (Fotografia).

Edicions Setmanals

Redactor en cap

Josep Collelldemont (Catalunya Nord)

Joan Carles Codolà (Tot l'Esport), Carme Vinyoles (Diumenge Punt) i Pau Lanao (Presència)

Especials

Antoni Corominas

Delegacions:

Calella-Alt Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r. 2ª - Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r. 5ª - Tel. 26 76 22.

Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r. - Tel. 50 68 59.

Bianes: Travessia Raval, 11. Tel. 33 65 79.

Barcelona: Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix. Administració: Jaume Carbó.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

Imprimeix

Empremta S.A. Tels.: 21 13 00 - 21 13 57

D.L.: GI-535-78

PUNT DIARI és una publicació catalana, comarcal, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels comentaris editorials. Els articles firmats exposen l'opinió de llurs autors, que PUNT DIARI no té per què fer seva necessàriament.

Animals abandonats

El fet que a Sant Feliu de Buixalleu uns gossos ataquessin i ferrissin un nen d'un col·legi de Barcelona que havia anat juntament amb els seus companys de curs a l'escola de la natura de Can Massaguer, i també les mestres que acudiren a rescatar el nen, ha situat davant l'opinió pública un tema que els habitants de zones rurals coneixen i pateixen cada vegada més intensament d'un temps ençà, com és la proliferació d'animals abandonats pels seus propietaris, generalment residents en nuclis urbans.

Des que a les ciutats va anar imposant-se la moda de tenir a casa animals domèstics, es va començar a manifestar paral·lelament la problemàtica dels animals abandonats. Per les causes més diverses, — perquè l'animal en fer-se gran és massa costós de mantenir, perquè està malalt o simplement perquè els propietaris se'n van de vacances —, abunda la «solució» de deixar l'animal a peu de carretera o en un bosc, a la bona de Déu. Aquests animals, després, solitaris o en manada, van tornant-se més feréstecs fins a convertir-se en un problema real i en un perill sanitari i de seguretat per a la gent que viu i treballa al camp.

Actualment la qüestió de la protecció i el tracte als animals està regulada per una llei del Parlament de Catalunya i la referència legal ha de ser imprescindible per procurar posar mesura i intentar de resoldre aquest tema.

Per buscar una sortida a aquesta situació, és imprescindible la conscienciació ciutadana. La gent ha de saber que si es vol despendre d'un animal la pitjor manera de fer-ho és deixar-lo abandonat en un bosc, perquè no només suposa un acte de crueltat impropri d'una persona que estima els animals, sinó que a més està creant un perill per a d'altres persones, com s'ha demostrat en el cas, que no és pas el primer que s'ha donat, de Sant Feliu de Buixalleu.

XUCLAMEL

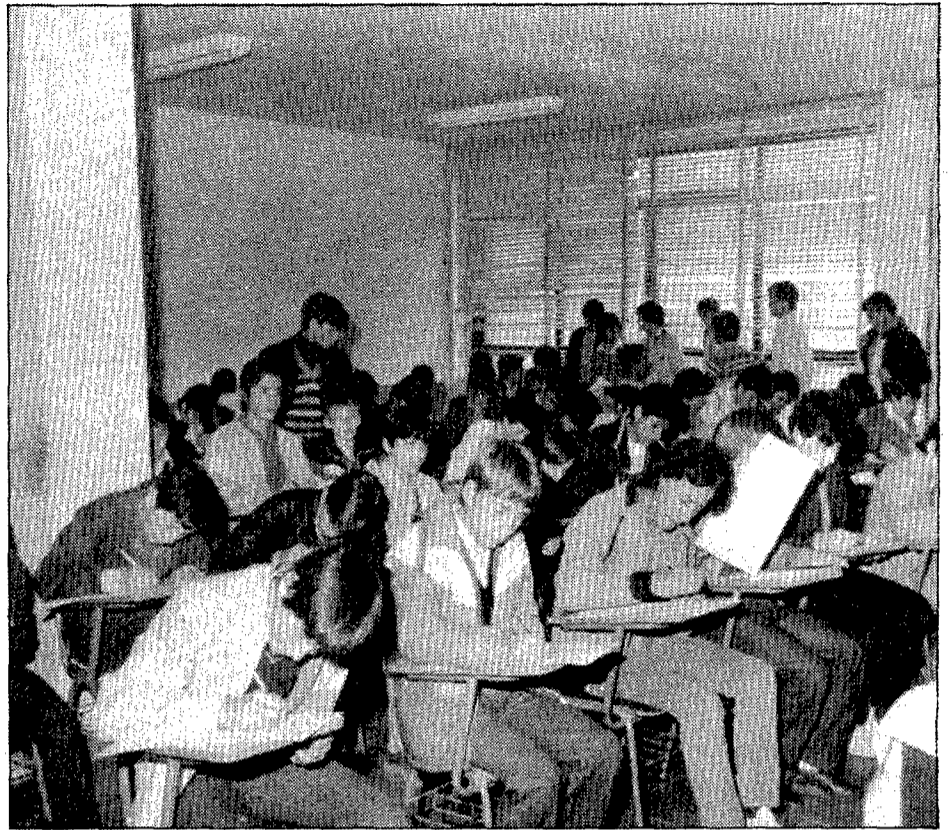
Als que han fet possible que el tren d'Olot, o almenys una unitat reconstruïda, amb una vella màquina que bufa de nou, pugui tornar a córrer, encara que només sigui amb finalitats turístiques i cap a la banda de Martorell. Cal felicitar els Amics del Ferrocarril per aquesta entranyable iniciativa.

MARXÍVOL

Als raonaments del senyor López de Lerma en la sessió de l'ajuntament de Sant Feliu de Guíxols en què el portaveu convergent reclamava un representant a la Junta de Seguretat de la població aduint que l'avalaven 3.600 vots, cosa que el diferenciava de les autoritats de seguretat. Això és aquella vella història de sumar faves i pèsols.

NOTES AL MARGE

Mariàngela Vilallonga

«L'aula és plena de nois i noies que escriuen, a un ritme frenètic uns, lentament altres, i omplen fulls i més fulls amb tot allò que durant vuit mesos han anat adquirint assimilant, més bé o més malament».

Fins aviat

30 de maig, dilluns.

Que en Jordi Pujol pugui continuar quatre anys més presidint el govern de la Generalitat de Catalunya deu ser un fet tan poc extraordinari i tan popularment acceptat que no ha sorprès ningú. Que el Palamós aconseguixi l'ascens a no sé quina categoria és un fet tan singular i tan sense precedents en la història futbolística de la zona, que a la Costa Brava centre avui es parla més de futbol que de resultats electorals.

31 de maig, dimarts.

Analistes, sociòlegs, comentaristes polítics, líders dels diferents partits polítics, experts en definitiva, tots opinen des de les pàgines dels diaris i des dels mitjans de comunicació sobre els resultats de les eleccions al Parlament de Catalunya de diumenge. Lectures objectives i no tant, lectures pessimistes o no, per molt que els fets i els números siguin uns i només uns, les lectures deuen poder ser moltes. Però, mentre uns i altres fan valoracions positives o negatives del nombre de vots transvasats entre els partits que es presentaven a la contesa electoral, Catalunya ha votat la continuïtat dels vuit anys anteriors. Que els dos grans partits del país perdin o guanyin un parell de diputats ara, o fa quatre anys, o d'aquí a quatre anys, no deu ser pas tan important ni significatiu com el fet que un dels dos partits obtingui la majoria absoluta i l'altre no.

1 de juny, dimecres.

Comença el mes de juny, comença el temps dels exàmens. L'aula és plena de nois i noies que

escriuen, a un ritme frenètic uns, lentament altres, i omplen fulls i més fulls amb tot allò que durant vuit mesos han anat adquirint i assimilant, més bé o més malament. Temen que el temps limitat que se'ls ha donat per a respondre les qüestions se'ls acabi, i no sé si s'adonen que tenen per endavant tot el temps del món i que els exàmens d'avui només són un simulacre de les proves de maig.

2 de juny, dijous.

Arxivo definitivament, o qui sap si per una altra ocasió, les notes que s'han quedat al marge d'aquest marge. Deso els papers en una carpeta i hi escric al damunt: notes al marge inèdites. La tanco, i amb ella cloc un període de setze setmanes consecutives, al llarg de les quals he estat en contacte novament amb els lectors del Punt Diari a través d'unes notes breus que en forma de dietari arribaven cada set dies a les planes d'aquest diari.

Eren ben bé unes notes que escrivia materialment al marge del meu diari personal. Mentiria si digués que estic contenta de plegar. Ha estat una experiència molt agradable, però decididament l'acabo avui i aquí. Sé que el proper dimarts trobaré a faltar el poder ordenar o acabar de redactar les notes que ja no hauré escrit. I que em sabrà greu no haver de passar pel diari el dimecres a deixar els dos folis de notes. I que divendres vinent, quan obri el diari, hi voldré trobar el meu nom escrit a l'encapçalament de l'article, com demà. Però també sé que aquestes notes ja han complert i han de deixar el seu lloc a d'altres històries que em ballen pel cap des de fa dies i que finalment foragiten les notes. Als lectors amics, amb rostre o sense, bon estiu i fins aviat.

LA GIRA

J.N. Santaèulàlia

La nova Esquerra

Semblava impossible, però l'Esquerra es mou. Encara és viva.

Aquells increïbles 14 escons que ERC obtingué l'any 80 demostraven que aquest partit, gairebé sense gent, sense recursos, reconstruït a corre-cuita, tenia un espai propi i unes bones expectatives. Però l'Esquerra, donant suport a CiU, va maniobrar equivocadament i les conseqüències de l'error, a la llarga, foren catastròfiques: dels 14 diputats del 80 passà als 5 del 84.

¿Se'n pot deduir, dels resultats de les passades eleccions, que s'ha aturat la davallada? En part, potser sí. Tot i que encara ha perdut vots en relació al 84, l'Esquerra ha obtingut, contra pronòstic, un diputat més. Recordem que una setmana abans de

les eleccions, el diari El País havia publicat un sondeig segons el qual ERC podia perdre tots cinc escons i desaparèixer literalment del mapa polític. Potser això justifica l'eufòria objectivament desmerudada, que es vivia a la seu central del partit un cop coneguts els resultats.

En aquestes eleccions, d'altra banda, l'Esquerra ha superat el trauma de la renovació o, amb paraules del seu nou diputat Josep Lluís Carod-Rovira, «la batalla de l'edat». El tòpic de «partit dels avis», de cop i volta, se n'ha anat en doina. Cal reconèixer que el partit ha sabut rejuvenir les seves llistes i, a més, captar el vot d'un sector de la joventut.

Quin és l'espai on s'ha de situar la nova Esquerra? És evident —cal dir-ho?— que

l'espai de l'Esquerra ha de ser l'esquerra. Una esquerra moderna, oberta al reagrupament amb Nacionalistes d'Esquerra, que sàpiga atreure's més militants — obrers, joves, professionals liberals, intel·lectuals, etc —, i trobar arguments per penetrar entre la població immigrant, requisit sense el qual cap força política no té possibilitats d'esdevenir mai majoritària a Catalunya. Una esquerra que en el seu nacionalisme radical arribés fins a l'independentisme democràtic —és a dir, conscient de les pròpies limitacions—, serà, lúcida i constructiva dins el marc de l'Europa del futur.

Però aquesta nova Esquerra Republicana de Catalunya, toquem de peus a terra, encara és un projecte. Tal vegada, només un somni.